

Kathrin Siegenthaler
Marcus Pfister

Hopek

in velikonočni zajček

Založba Kres

Hopek je zamišljen sedel na travniku: »Mami, a jaz sem pa zdaj kar za zmeraj beli zajček dolgouhec?«

»Seveda, lumpek. Sicer boš res še zrasel v velikega belega zajca, toda ostal boš dolgouhec. Za zmeraj!«

»Ampak, mami, jaz bi bil raje kakšna druga žival! Recimo ptiček. Letal bi, lej, takole bi letal!« je vrisknil Hopek in skočil čez mamico.

»Ja, lepo, ljubček, vendar to ne gre! Zajci ne letamo. Zajci skačemo in tekamo cikcak.«

Hopek in njegova mamica sta odskakljala na grič.

»Mami, zakaj smo vsi zajci enaki? Jaz bi bil rad drugačen!«

»Saj nisi tak kot ostali! Ti si čisto poseben zajček. Beli zajček si in vrh tvojega desnega ušesa je živomoder. Tvoj prijatelj Martin je rjavi poljski zajec. Ti živijo v dolini. Nekje daleč proč pa živi tudi velikonočni zajček.«

»In kakšen je ta, mami?«

»Velikonočni zajček je skrivnosten zajček. O njem pripovedujejo nenavadne zgodbe. Menda je hitrejši od vetra, in ko se skrije v visoki travi, ga niti sokol ne more najti. Prav zato velikonočnega zajčka še nihče ni videl.«

»Mami, prosim, povej mi še kaj!«

»Velikonočni zajček se ne boji ne lisice ne volka. In vsako leto pred veliko nočjo hodi od kurnika do kurnika, zbere jajca in jih previdno odnese domov. Pobarva jih in jih okraši. Potem jajčka niso več jajčka. Pirhi so in zajček jih dobro skrije. Otroci pirhe poiščejo in se z njimi igrajo... Več pa ne vem!«

»Krasno, mami, tudi jaz bom velikonočni zajček!« je poskočil Hopek in jo ubral na potep.

»Kaj je že rekla mami? Velikonočni zajček je pogumen zajček. Še lisice se ne boji!«

In Hopek jo je mahnil naprej v gozd, lisico iskat.

Hitro jo je našel. Prebrisanka je smrčala v prekucnjenem votlem deblu.

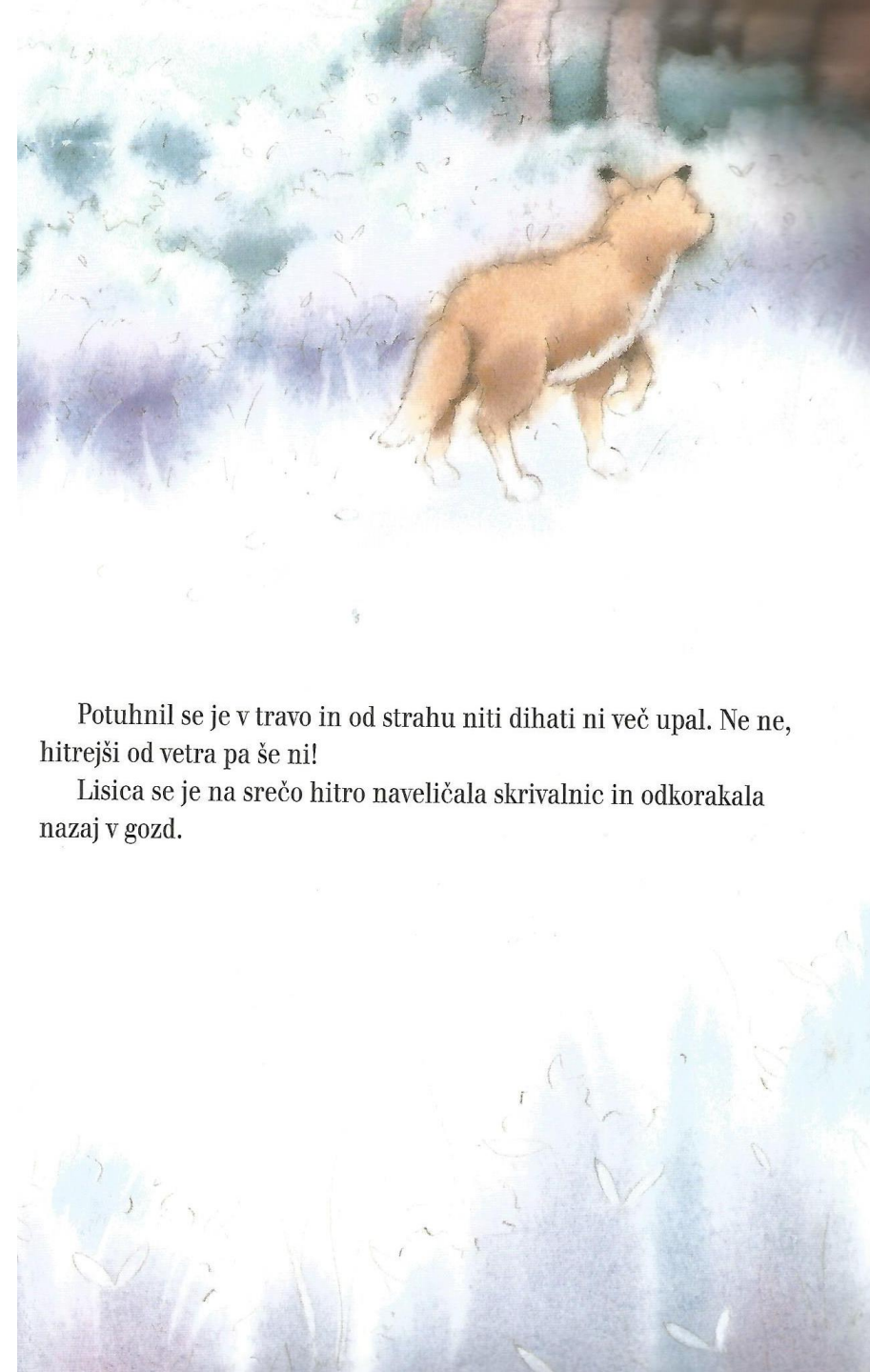
»Uh, če bi mami videla, kako zelo pogumen sem!« je dahnil beli zajček.

Že od nekdaj je namreč mislil, da je zvitorepka hudo nevarna. Ampak zaspanka je bila videti strašansko prijazna.

Toda, o gorje, naenkrat je planila iz debla in šavsnila po zajčku! Nesramnica se je le delala, da spi, in tako pošteno potegnila za nos vso okolico. Ubogi Hopek ji je komaj ušel! Cikcak, cikcak, cikcak...

Potuhnil se je v travo in od strahu niti dihati ni več upal. Ne ne, hitrejši od vetra pa še ni!

Lisica se je na srečo hitro naveličala skrivalnic in odkorakala nazaj v gozd.

»Joj, biti pravi velikonočni zajec sploh ni lahko!« je smrknil Hopek.

Čisto počasi je zlezel iz trave in zagledal rjavega zajčka.

»Dober dan!« je rekel ta.

»Dober dan, a si ti velikonočni zajček?« je bleknil Hopek.

»Jaz? Trap, saj veš, da sem poljski zajec! Kdo je pa tisti tvoj?«

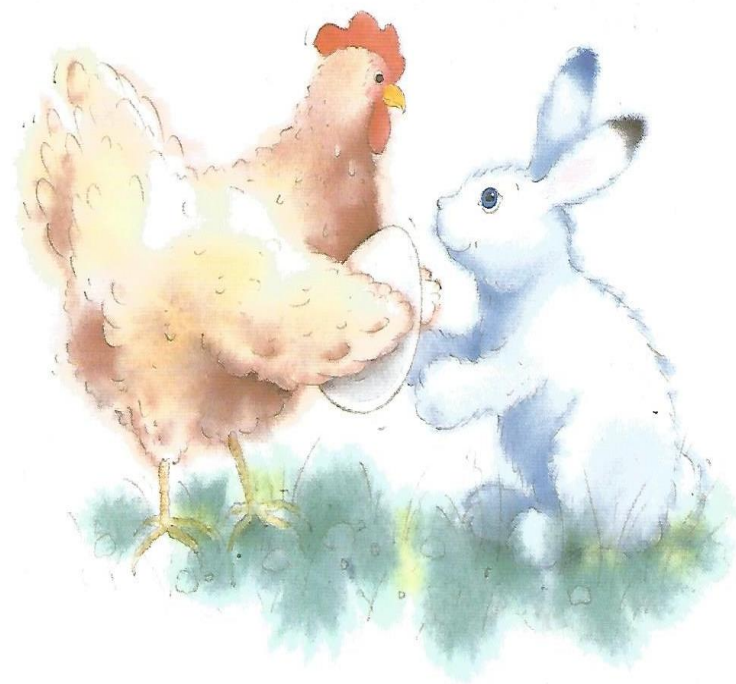
Hopek je brž povedal zgodbo o veliki noči, zajcu in jajčkah,
in dodal še: »Jaz bi rad postal velikonočni zajček!«

Rjavi poljski zajček je bil navdušen: »Poiščiva kak kurnik.

Nesti jajca domov res ne more biti težko.«

En dva tri sta našla kokodajske.

»Rada bi bila velikonočna zajčka!« sta jim zaupala in jih prosila za jajca.

»Naj bo, potepina. Ampak vsakemu dam le po eno. In pazita, da se nobeno ne razbije!« je odkokodakala prijazna debeluška.

»Hvala, gospa, kar brez skrbi bodite!« je pokimal poljski zajček.

»Pridi, greva k moji mamici! Ona vse zna. Gotovo nama bo pomagala okrasiti...«

Ojoj! Sredi poti je Hopku spodrsnilo, padel je na brčice, rjavi poljski zajček je telebnil čez prijatelja in veselja je bilo konec. Bum! Tresk! Čmok!

»Auuuu!«

Ostale so le bele in rumene packe in koščki lupin.

Reveža sta se pricmerila domov.
»Ne jokajta, potepuščka! Velikonočni zajček je
pač le eden in prav zato je res nekaj posebnega.
Glejta, pritekel je mimo in tudi vama prinesel
darilo!« ju je potolažila Hopkova mamica.

V travi je ležal ogromen pirh, prava pravcata
pisanica.

»Juhuhu, jajček in pol!« je še zavriskal Hopek,
nato pa od utrujenosti omahnil v mehko travnato
posteljo.

Lahko noč, Hopek!

